

ANA HUANG

THE DEFENDER

GODS OF THE GAME

Vertaald door Hanneke van Soest

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Dat je iemand mag vinden die je troost biedt

Dit boek bevat expliciete content, grof taalgebruik en mild geweld. In dit boek komen thema's voor die gevoelig kunnen liggen bij sommige lezers en kunnen triggeren. Voor meer informatie, scan de QR-code hieronder:

Daarnaast is het nog belangrijk te vermelden dat enkele details in het rooster van de Premier League ten behoeve van het verhaal zijn aangepast.

PLAYLIST

Imagine Dragons – ‘Natural’

Jennifer Paige – ‘Crush’

Beyoncé ft. Sean Paul – ‘Baby Boy’

Limi – ‘Dangerous’

Isabel LaRosa – ‘Eyes Don’t Lie’

Kiiara – ‘Feels’

The Corrs – ‘Breathless’

Enrique Iglesias ft. Sammy Adams – ‘Finally Found You’

Zara Larsson – ‘Ruin My Life’

Rihanna – ‘Talk That Talk’

*NSYNC – ‘Digital Get Down’

3 Doors Down – ‘Here Without You’

Rihanna – ‘Photographs’

Black Eyed Peas – ‘Meet Me Halfway’

Lifehouse – ‘Hanging By A Moment’

Zedd ft. Foxes – ‘Clarity’

HOOFDSTUK 1

VINCENT

Even voor de goede orde: de pub had geen expliciete regel dat minivarkens er verboden waren. De eigenaar was een groot tegenstander van camera's en vechtpartijen, maar als het om schattige varkentjes ging? Geen enkele waarschuwing, tot hij Truffel in mijn armen zag en losging over 'onhygiënische dieren'.

Dat was ironisch, aangezien zijn pub de Angry Boar – het Boze Zwijn – heette. Je zou verwachten dat hij meer begrip voor varkens zou kunnen opbrengen.

'Het is niet jouw schuld,' zei ik tegen het minivarkentje in mijn armen. 'Mac houdt niet van levende wezens, of het nou om mensen of om dieren gaat. En dat terwijl jij schoner bent dan de helft van de mensen daarbinnen.'

Truffel snoof instemmend.

'Daar gaat onze feestavond,' mopperde Adil. 'Winnen we onze eerste wedstrijd van het seizoen van Holchester...?' Zoals te verwachten was, barstte er bij de naam van onze oude rivaal een luid gejuuw los. '...en in plaats van dat te vieren, staan we in de kou. Letterlijk.'

We stonden met ons hele team op de stoep voor de pub en probeerden te bedenken wat we zouden doen. Tot nu toe waren we

het er alleen over eens dat varkens schattig en pubregels irritant waren.

‘En wiens schuld is dat? Ik heb tegen DuBois gezegd dat hij Truffel thuis moest laten.’ Stevens gebaarde naar mij. ‘Het is mijn huisdier en toch heeft onze grote leider besloten hem de teammascotte te maken.’

‘Dat is mijn voorrecht als aanvoerder,’ zei ik met een grijns. ‘Ik kan iedereen tot teammascotte benoemen, dus let op je woorden, anders draag je bij de volgende wedstrijd een mascottepak in plaats van voetbalkleren.’

Het gejuw veranderde in gelach en vriendelijke plaagstootjes. Stevens’ oren werden rood, maar hij bleef kalm, zoals ik had verwacht.

Ik maakte maar een grapje. Als aanvoerder van Blackcastle, een van de beste voetbalclubs in de Premier League, had ik veel verschillende taken: teamgesprekken voeren, bemiddelen tussen management en spelers, ervoor zorgen dat deze holbewoners zich zowel binnen als buiten de kleedkamer goed gedroegen. Maar bepalen wie of wat de teammascotte was, hoorde daar niet bij. Formeel niet tenminste.

Niet-formeel had ik de macht om het huisdier van wie dan ook de veelgeprezen rol van teammascotte toe te bedelen. Vanavond kwam die eer Truffel toe, het schattigste varken ooit.

‘Oké, genoeg over het varken,’ zei Adil. ‘Waar gaan we feesten? Bij jou thuis? In een andere pub? Bij Neon?’

‘Wat dacht je van de Legends?’ Asher noemde de naam van een beroemde Amerikaanse sportbar, met een vestiging in Londen die net zo populair was als die in New York. ‘Ik ken de eigenaar. Ik kan vast last minute een privéruimte voor ons regelen.’

‘Ik zeg ja tegen Legends, nee tegen de privéruimte,’ zei Stevens. ‘Sorry jongens, maar ik heb geen zin om de hele avond tussen een stel kerels te zitten. Geef mij maar vrouwen.’

‘Dan moet je er wel op af durven stappen,’ grapte Adil.

‘Hoor wie het zegt! Wanneer heb jij voor het laatst een date gehad?’

‘Dat zal ik je vertel...’

Mijn telefoon pingde, wat me afleidde af van hun kinderachtige gebekvecht.

DE DAG (*Neem geen contact op*)

O, shit. Het was middernacht, wat betekende dat het 3 oktober was. DE DAG.

Door alle stress in de aanloop naar de wedstrijd tegen Holchester en daarna de euforie van de overwinning was ik het bijna vergeten.

Ik kreeg een knoop in mijn maag en de lust om door te feesten verging me.

Vijf jaar geleden had ik die jaarlijkse herinnering in mijn agenda gezet. Het was een masochistische actie, aangezien ik er niets mee kon – niet zonder mijn dierbaren pijn te doen, vandaar de notitie *Neem geen contact op*.

Maar ik had bewijs nodig dat het er was. Dat ik er wel iets mee kon, als ik dat wilde. De vraag was alleen: wilde ik dat?

Truffel slaakte een gillette. Verdomme. Ik klemde hem zo hard onder mijn arm dat hij zich los probeerde te wurmen.

‘Sorry, maatje.’ Ik verslaptte mijn greep, maar de brok in mijn keel bleef zitten waar hij zat.

Het zou heel makkelijk zijn. Ik had de informatie die ik ervoor nodig had in mijn telefoon staan. Het enige wat ik hoefde te doen...

‘Akkoord, DuBois?’ Ashers stem onderbrak mijn tollende gedachten.

Abrupt keek ik op. ‘Wat?’

‘De Legends. Akkoord?’

‘Eh...’ Ondanks het gegons in mijn oren probeerde ik na te denken. Grappig hoe mijn stemming door één enkele herinnering volkomen kon omslaan. ‘Neuh. Gaan jullie maar. Ik ga naar huis.’

Asher fronste. ‘Alles goed? Je ziet een beetje bleek.’

‘Alles prima, ik ben alleen moe. De adrenalinedip, denk ik.’

Hij leek niet overtuigd. ‘Zeg het als je zo een hartaanval krijgt.’

Scarlett zal het me nooit vergeven als ik jou hier midden op straat dood laat gaan.’

Ik glimlachte even. Behalve dat hij de sterspeler van ons team was, was hij ook de vriend van mijn zus Scarlett.

Asher en ik waren ooit grote rivalen, maar na zijn transfer van Holchester naar Blackcastle en nadat hij met mijn zus was gaan daten, waren we schoorvoetend vrienden geworden. Ik was ervan overtuigd dat ze me soms via hem bespioneerde, want, nou ja, ze was mijn zus en zussen zijn nu eenmaal nieuwsgierig.

‘Ik beloof dat ik niet dood zal neervallen.’ Met tegenzin gaf ik Truffel terug aan Stevens. Eigenlijk wilde ik hem een weekendje houden, maar ik had hem al bij Stevens’ ouders ‘ontvoerd’ nadat Stevens ze had meegenomen om het team te ontmoeten. ‘Tot maandag, oké? Veel plezier in de Legends.’

De andere spelers kreunden en klaagden goedmoedig dat ik ze in de steek liet, maar ze hielden me niet tegen toen ik de eerste de beste taxi naar huis nam.

Ik zakte weg op de achterbank en gaf de chauffeur mijn adres. Gelukkig herkende hij me niet of zei hij er niks van, want hij begon gewoon te rijden zonder vragen te stellen.

DE DAG (Neem geen contact op).

Ik wreef over mijn gezicht. Het lukte me niet om de herinnering uit mijn hoofd te zetten en het ergerde me dat het na al die jaren nog zoveel macht over me had. Sterker nog, het ergerde me dat ik het die macht gaf.

Mijn telefoon trilde. Ik schoot overeind en mijn hart begon akelig snel te kloppen. Het was zeer onwaarschijnlijk, maar misschien...

Nee. Het was Scarlett.

Ik veegde weer over mijn gezicht en haalde diep adem om mezelf te kalmeren voordat ik opnam.

‘Goh, dat je opneemt.’ Ik hoorde duidelijk hoe verbaasd ze klonk, boven het gelach en wat klonk als een achteruitrijdende vrachtwagen op de achtergrond uit. ‘Ik dacht dat je met het team op stap zou zijn.’

‘Nee.’ Ik dwong mezelf met vaste stem te praten. ‘Ze gingen naar de Legends, maar daar had ik geen zin in, dus ik ben nu op weg naar huis.’

‘Sinds wanneer sla jij een excuus om te feesten af?’

‘Sinds ik geen eenentwintig meer ben.’

‘Doe nou alsjeblieft niet alsof je volwassen bent, want je zat de afgelopen zomer nog twee weken op Ibiza.’

‘Hé, jij weet niet wat ik op Ibiza heb gedaan. Niet zomaar iets aannemen.’

‘Iedereen weet wat je daar hebt gedaan, Vincent. Het stond in de roddelbladen.’

‘Ja, en we weten allemaal dat wat in roddelbladen staat, waar is.’

Scarlett snoof, maar bij haar volgende vraag klonk ze vriendelijker. ‘Hoe gaat het met je?’

Ik haalde mijn schouders op. Natuurlijk. Dáárom belde ze. Zij was de enige die van mijn obsessie met 3 oktober afwist.

‘Goed,’ loog ik. ‘Ik heb er amper aan gedacht. Ik was te afgeleid door de wedstrijd van vandaag.’

Het sierde haar dat ze mijn flagrante leugen door de vingers zag. Ik denk niet dat ze had verwacht dat ik de waarheid zou spreken; ze wilde me gewoon laten weten dat ze er voor me was als ik in een neerwaartse spiraal terecht kwam.

‘Mooi,’ zei ze. ‘Ik ben er als je me nodig hebt.’

‘Dat weet ik. Ik hou van je, zusje.’

‘Ik ook van jou, idioot.’

Ik grijnsde, want zo noemde ze me altijd, maar nadat ik het gesprek had beëindigd, viel er weinig te lachen. Ik zou willen dat ik wat zulke dingen betrof meer op Scarlett leek. Zij gaf niets om haar versie van 3 oktober. Maar ik? Een of twee keer per jaar was het een obsessie voor me.

Uiteindelijk kwam ik bij mijn huis. Ik betaalde de taxichauffeur en stapte uit. Mijn voetstappen knerpten op het grind.

Veel spelers woonden liever in de buitenwijken van Londen, waar ze meer ruimte en privacy hadden, maar ik had gekozen voor een chic huis met vijf slaapkamers in het centrum van de

stad. Als het te stil was, dacht ik aan dingen waaraan ik liever niet wilde denken.

Ik kwam bij de toegangspoort en wilde net mijn beveiligingscode invoeren, toen een kleine beweging mijn aandacht trok. Mijn nekharen gingen recht overeind staan.

De poort was al open.

Hij bewoog in de avondwind, zo subtiel dat ik het gemist zou hebben als ik niet zo dichtbij had gestaan. Een zacht gekraak doorbrak de stilte.

Ik dacht dat ik hem op slot had gedaan toen ik vanochtend van huis was gegaan, maar misschien liet mijn geheugen me in de steek. Het beveiligingssysteem zou me waarschuwen hebben als iemand had geprobeerd in te breken. Toch?

Ik liep de voortuin in en deed de poort achter me op slot. Met ingehouden adem liep ik naar de voordeur, pakte de deurknop vast en draaide die om.

Hij gaf niet mee.

Ik haalde opgelucht adem. Ik was dus toch vergeten de poort op slot te doen.

Eenmaal binnen knipte ik de lichten aan en twijfelde ik of ik voor het slapengaan tv zou kijken of een videogame zou spelen. Ik was te rusteloos om in slaap te vallen en had afleiding nodig.

Ik gooide mijn sleutels in het ondiepe schaalpje op het kastje naast de voordeur en wilde net naar de gameroom gaan toen voor de tweede keer die avond iets mijn aandacht trok.

Naast het schaalpje stond een doosje, verpakt in bruin papier en met een rood lint eromheen. Voor zover ik kon zien, zat er geen briefje bij – niets waaruit ik kon opmaken wie het daar had neergezet, want ik was het zeker niet.

Ik kreeg een ijzersmaak in mijn mond. Mijn nekharen gingen weer overeind staan, deze keer om me te waarschuwen, maar mijn morbide nieuwsgierigheid won het van me.

Ik opende de doos.

Ik staarde naar de inhoud en kon mijn ogen niet geloven.

‘Wat krijgen we nou?’

HOOFDSTUK 2

BROOKLYN

‘O nee, alsjeblieft, doe me dit niet aan. Kom op!’ Met een vinger tikte ik verwoed op mijn telefoon, alsof de batterij daardoor opgeladen zou worden, maar het hielp niet. Voordat het schermpeje zwart werd, ving ik nog een laatste glimp op van mijn pastelkleurige achtergrond met fruitprint. ‘Verdómmme.’

Dat was mijn straf voor doomsrollen door social media tijdens de taxirit naar mijn vaders huis én voor het niet opladen van mijn telefoon voordat ik van huis ging.

Ik was bijna bij mijn vaders huis en normaal gesproken zou ik niet zo in paniek raken, maar ik wachtte op een telefoontje van mijn moeder. Ze had gezegd dat ze me iets belangrijks te vertellen had, en het was moeilijker om haar aan de telefoon krijgen dan inbreken in het hoofdkwartier van MI5. Als ik haar telefoontje vandaag misliep, zou ik waarschijnlijk pas over twee maanden weer iets van haar horen.

‘We zijn er.’ Mijn norske chauffeur zette me af voor een bekend huis in georgiaanse stijl. Niet echt een vriendelijke man, maar hij praatte tenminste niet en had me veilig hierheen gebracht, dus van mij kreeg hij vijf sterren.

Ik bedankte hem en stapte uit. Mijn bezorgdheid over het mis-

lopen van mijn moeders telefoontje maakte plaats voor zenuwen, die als bijen rondfladderden in mijn maag, klaar om te ontploffen, en hoe dicht ik bij de deur kwam, hoe harder ze zoemden.

Was het raar om zo nerveus te zijn voor een etentje met een van je ouders? Misschien wel, maar zelfs nu we al anderhalf jaar in dezelfde stad woonden, was mijn vader nog steeds een vreemde voor me. Ik wist dat hij op zijn eigen manier van me hield, maar we hadden nog nooit een gesprek gevoerd dat niet over voetbal of koetjes en kalfjes ging.

Dat was waarschijnlijk onvermijdelijk, aangezien we allebei voor Blackcastle werkten, ik als stagiair sportvoeding en hij als hoofdcoach en manager (ja, mijn vader was dé Frank Armstrong).

Ik begreep wel waarom hij standaard over werk begon wanneer we bij elkaar waren. Toch hoopte ik dat we vanavond eindelijk eens echt vader-dochtermoment zouden hebben.

Ik drukte op de bel. Mijn vader deed meteen open.

‘Wauw. Jij hebt je netjes aangekleed.’ Ik keek naar zijn pak en stropdas. Hij had een hekel aan pakken en stropdassen. Hoewel ik me geveid voelde dat hij zoveel moeite had gedaan, voelde ik me in mijn trui en spijkerbroek veel te casual gekleed. ‘Je ziet er geweldig uit, maar de dresscode van het restaurant is niet zo streng.’

Hij fronste en er verscheen verwarring in zijn ogen, waarna de rimpel tussen zijn ogen dieper werd. ‘Shit.’

De moed zonk me in de schoenen. ‘Je bent het vergeten.’

Ik had hem er gisteren aan moeten herinneren, maar ik had me ‘ziek’ gemeld en de wedstrijd tegen Holchester gemist (al had ik die later wel online gekeken). Hij hield niet van appen of bellen, dus ik rekende er altijd op dat ik hem op het werk kon spreken.

‘Nee. Het staat in mijn agenda. Ik ben het etentje niet vergeten, maar ik ben wel vergeten te bellen om te zeggen dat we het moeten uitstellen.’ Hij keek alsof hij zich liever in een leeuwenkuil zou begeven dan dit gesprek te voeren. ‘Vuk is in de stad en wil vanavond samenkomen om teamzaken te bespreken. Ik heb geprobeerd eronderuit te komen, maar dat is helaas niet gelukt.’

Vuk Markovic was de eigenaar van Blackcastle. Hij woonde in

New York en bemoeide zich niet veel met de club, maar als hij in de stad was, sprong iedereen voor hem in het gelid.

‘O!’ Ik toverde een brede glimlach op mijn gezicht. ‘Ik begrijp het helemaal. Dan doen we het een andere keer. Geen probleem.’

‘Het spijt me.’ Er klonk een verontschuldiging door in mijn vaders norske stem. ‘Ik wilde het je eerder laten weten, maar ik werd in beslag genomen door de voorbereidingen van de bespreking. Het is allemaal last minute.’

‘Het geeft niet.’ Mijn stem ging omhoog en ik slikte om het branderige gevoel in mijn keel weg te krijgen. Wat was er mis met mij? Ik kon toch niet in tranen uitbarsten vanwege een uitgesteld etentje? Ik had veel ergere dingen meegemaakt zonder ook maar met mijn ogen te knipperen. ‘Ik begrijp het. Echt. We gaan wel een andere keer uit eten. Werk is belangrijker.’ Ik schraapte mijn keel en zwaaide met mijn telefoon door de lucht. ‘Vind je het erg als ik even binnenkom om deze op te laden? Hij is leeg en ik wacht op een telefoontje van... iemand.’

Bijna had ik ‘mam’ gezegd, maar als ik over haar begon zou het gesprek volledig uit de hand lopen.

‘Ga je gang. Ik moet ervandoor. Doe alsof je thuis bent.’ Hij gaf me een stapeltje bankbiljetten. ‘Bestel gerust iets te eten.’

‘Bedankt.’

Met een onbeholpen knuffel namen we afscheid. Toen was hij weg en bleef ik alleen in de stilte achter.

Ik slikte de brok in mijn keel weg. *Niet huilen*. Als ik moest huilen om zoiets stoms als een etentje, zou ik het mezelf nooit vergeven, ook als er niemand was om er getuige van te zijn.

Ik ademde diep in, rechte mijn schouders en liep naar boven, waar ik een oplader vond in mijn vaders kantoor. Tegen de tijd dat ik mijn telefoon had aangesloten, had ik mijn gevoelens weggestopt, zoals het hoorde.

Hoewel het geld dat hij me had gegeven in mijn zak brandde, had ik geen honger meer.

Ik checkte mijn telefoon, die inmiddels voldoende was opgeladen. Ik had geen telefoontjes gemist. San Diego liep acht uur

achter op Londen, het was daar dus nog vroeg, maar ik kon niet de hele avond op mijn moeder blijven wachten.

Daarom belde ik haar. Zoals verwacht werd ik meteen doorgeschakeld naar de voicemail. 'Hé, mam, met mij. Ik bel even omdat je zei dat je vandaag met me wilde praten. Eh, je bent waarschijnlijk druk met Harry en Charlie. Bel je terug als je dit hoort?' Harry en Charlie waren mijn stiefvader en halfbroertje. 'O, en doe ze de groeten van me. Oké, doe.' Ik verbrak de verbinding en gooide met een zucht mijn hoofd in mijn nek. 'Pff, wat ben ik toch een loser.'

Ik was jong, knap en single in Londen, en mijn plannen voor de zondag draaiden om mijn ouders, die er niet eens waren!

'Bekijk het.' Ik ging rechtop zitten en meteen sloeg mijn zelfmedelijden om in strijdlust.

Ik had vrienden. Ik had een leven. Waarom zat ik hier te mokken als een tiener met huisarrest?

Ik keek weer op mijn telefoon. Vijfentwintig procent opgeladen. Dat was genoeg.

Ik haalde hem van de oplader, trok die uit het stopcontact en verliet het huis.

Vijfendertig minuten later kwam ik aan bij een van de chicste herenhuizen in Londen. De witte kolos, vier verdiepingen hoog, stond op een toplocatie in de duurste wijk van de stad, en hoe vaak ik er ook langsging, ik raakte nooit helemaal gewend aan de grandeur van het huis.

Alleen het beste was goed genoeg voor de wereldberoemde voetballer Asher Donovan en zijn vriendin Scarlett DuBois, toevallig ook een van mijn beste vriendinnen.

Kort nadat ik naar Londen was verhuisd, hadden Scarlett en ik elkaar leren kennen toen ze me buiten een nachtclub tegen een straatrover had beschermd. Ze had de man weggeduwd, ik had hem geslagen met mijn tas en sindsdien waren we onafscheidelijk.

‘Brooklyn!’ Haar gezicht lichtte op toen ze de deur opendeed en me zag staan. ‘Wat een verrassing.’

‘Sorry dat ik ongevraagd langskom. Ik hoop dat het uitkomt. Mijn vader heeft het etentje afgezegd, en je zei gisteren dat je zin had in een vruchtentaartje van die bakkerij waar je zo graag komt, dus...’ Ik hield het roze gestreepte tasje van de bakkerij omhoog. ‘Ik kom niet met lege handen.’

‘Het komt mij zeker uit! En je had geen cadeautje hoeven meenemen, hoor, maar ik sla het niet af. Wat vervelend van dat etentje.’ Scarlett’s stem werd zachter. ‘Ik weet dat je ernaar uitkeek.’

‘Het is niet anders.’ Ik stoorde haar toch al op haar zondag, dan hoefde ik haar niet ook nog eens op te schepen met mijn trauma’s.

Nadat ik uit mijn vaders huis was vertrokken, had ik overwogen naar een pub te gaan, maar ik was niet in de stemming voor mannenpraat. Ik had behoefte aan het gezelschap van een vriendin.

Gelukkig leek Scarlett het niet erg te vinden dat ik onverwacht bij haar op de stoep stond. Ze kletste honderduit terwijl ze me door het huis leidde, dat vanbinnen al net zo weelderig was als vanbuiten.

Hoewel Scarlett het type vrouw was dat liever fish-and-chips dan foie gras at en liever een legging droeg dan haute couture, woonde ze samen met Asher, de koning van de luxe. Dit was zijn tweede huis in Londen. Zijn andere villa stond in een van de buitenwijken, maar dat was te ver van Scarlett’s werk, dus had hij iets dichterbij het centrum gekocht.

Ik keek verbaasd op toen we binnen langs een bouwplaats liepen. De vloer lag bezaaid met houten planken en er stonden zware machines waar je geen ruzie mee moest krijgen.

‘Zijn jullie nog steeds bezig met renoveren? Ik dacht dat jullie klaar waren.’

‘Dat dacht ik ook,’ zei Scarlett droogjes. ‘Helaas is de studio niet helemaal geworden zoals we ons hadden voorgesteld, dus nu moeten we her en der wat aanpassen. Bovendien wil Asher een speelhal in ons huis maken. Dat betekent nog minstens twee maanden extra werk.’

Scarlett was een voormalige prima ballerina die nu les gaf aan de prestigieuze Royal Academy of Ballet, ook bekend als de RAB, maar Asher had erop aangedrongen een balletstudio in hun nieuwe huis te laten maken. De man was zo smoorverliefd op haar dat het alarmerend zou zijn als het niet zo vertederend was.

‘Een speelhal in je eigen huis? Chic hoor,’ zei ik plagerig. ‘Je zou ook een spa moeten laten installeren, compleet met personeel. En die dan openstellen voor vrienden en familie. Als jij het vraagt, komt die er vast. Dat weet je.’

‘Ik ga hem echt niet vragen een spa te runnen vanuit ons huis. Dat lijkt me niet erg praktisch.’

‘Dat is het probleem met jullie Britten. Jullie zijn te veel gefocust op wat praktisch is en te weinig op wat leuk is. Wat heeft een relatie met een beroemde voetballer voor zin als je jezelf niet op wat extravagantie kunt trakteren?’

Scarlett stootte met haar heup tegen de mijne. ‘Begin zelf maar iets met een voetballer, dan kun je die om een spa vragen.’

We liepen de woonkamer in, waar we meteen op onze favoriete bank neerploften om een van de vruchtentaartjes te delen. Meestal at ik gezond, maar ik zei geen nee tegen af en toe een traktatie.

‘Dat klinkt verleidelijk. Helaas heb jij de enige leuke er al uit gepikt.’ Ik ging mijn hele leven al met sporters om. Ik had zelfs met een paar van hen gedatet. Tenzij je van bindingsangst, vreemdgaan en gaslighting hield, kon je maar beter van ze afblijven.

‘Wie is de enige leuke?’ Asher verscheen in de deuropening. Zijn haar was vochtig, zijn huid bezweet en hij was zo adembenemend knap dat het bijna pijn deed om naar hem te kijken.

Ik bedoelde het puur objectief. Zelfs als hij niet een van mijn beste vriendinnen datete, zou ik niet op hem vallen. Hij was niet mijn type – zoals ik al zei, ik hield niet van sporters – maar een mooi exemplaar kon ik wel waarderen.

Hij liep naar ons toe.

‘Dat ben jij.’ Scarlett hief haar gezicht naar hem op om zich op haar mond te laten kussen. ‘We hadden het over voetballers daten.’

‘O ja?’ Asher keek me geamuseerd aan. ‘Ik wist niet dat je op die markt rondsnuffelde, Brooklyn.’

‘Dat doe ik ook niet. Daarom zei ik tegen Scarlett dat zij de enige leuke voetballer al heeft. Ik wil je niet beledigen, hoor, maar ik ga nog liever dood dan dat ik iets met een teamgenoot van jou begin.’

Asher lachte. ‘Ik deel een kleedkamer met ze, dus dat snap ik maar al te goed.’ Hij liep om de tafel heen en ging aan de andere kant naast Scarlett zitten. Ze wisselden een glimlach, zo intiem en veelzeggend dat die alleen kon bestaan tussen twee mensen die een toekomst met elkaar voor ogen hadden.

Weer kreeg ik een brok in mijn keel.

Ik was blij voor Scarlett. Ze was een van de aardigste mensen die ik kende en had veel meegemaakt, waaronder een bizar auto-ongeluk dat een vroegtijdig einde aan haar droomcarrière had gemaakt. Ze had ware liefde verdiend.

Alleen... Nu ik Asher en haar samen zag, besepte ik hoe ont-hecht ik me voelde. Dat had niet eens te maken met het gebrek aan romantiek in mijn leven, maar met de wens iemands eerste prioriteit te zijn. Met een anker hebben. Weten dat er iemand is die je als eerste zou bellen als er iets misging, en vice versa.

Ik hield van mijn vrienden. Ze stonden achter mij en ik achter hen, maar ze hadden ook andere prioriteiten. Wat mijn familie betraf... Dat was een ander verhaal, waar ik het liever niet over had.

Ik was als een ballon die doelloos door de menigte zweefde terwijl iedereen om me heen al verankerd was.

Het was vreselijk.

Het geluid van de deurbel voorkwam dat ik ging zwelgen in zelfmedelijden.

‘Daar is onze afhaalmaaltijd.’ Asher stond op. ‘Ik doe wel open.’

‘Nee, blijven jullie maar zitten. Ik ga wel even.’ Ik sprong op, blij dat ik iets anders kon doen dan medelijden met mezelf hebben. ‘Ik moet toch even mijn benen strekken.’ Ik liep weg voordat ze konden tegensputteren.

Misschien kon ik beter gaan nadat ik hun de afhaalmaaltijd had gebracht. Ik wilde niet het soort vriend zijn dat onaangekondigd

langskwam, hun eten opat en dan vertrok.

Bovendien, wat was triester: een zondagavond alleen in het huis van je vader doorbrengen of het vijfde wiel aan de wagen zijn bij je vriendin en haar vriend?

Laat maar. Ik wilde het niet weten.

Na twee verkeerde afslagen – dit huis was echt een doolhof – kwam ik in de ontvangsthal aan. Ik opende de deur en verwachtte een willekeurige bezorger te zien staan.

In plaats daarvan werd ik begroet door een pijnlijk bekend gezicht: een lichtbruine huid, donkerbruine ogen en volle lippen die langzaam een glimlach vormden waarvan de meeste vrouwen in katzwijn zouden vallen.

Met de nadruk op ‘meeste’.

Mijn eigen glimlach verflauwde. ‘O. Jij bent het.’